

Det är älvrorna som gör att barnen i *Peter Pan och Wendy* kan flyga. Enskedespelets punkiga Tingeling spelas av Jessica Berg, Maria Selander och Siri Neppelberg, här tillsammans med Johan Egerkrans som kapten Krok.

Foto: Predrag Simicevic

Recensioner [2008-05-21]

Flygande fantasi

RECENSION/TEATER. Flygturer, frissgurgel, kanelbullar och massor av sång-, teater- och dansglädje. Enskedespelets *Peter Pan och Wendy* i Johanna Huss regi är en verkningsfull teaterlätthet om att lämna barnvärlden men ta med sig fantasin.

Varken rättor eller små gulliga barnskådisar står egentligen på listan över mina varmaste intressen men när de dyker upp i kombination – små vareler i bruna mössor med omsorgsfullt ditsatta öron och vita jätteframtänder instoppade under stolta överläppar – märker jag hur ett frissgurgel stiger ur mitt inre.

Enskedespelets uppsättning av *Peter Pan och Wendy* – om pojken som inte vill bli stor och flickan som väljer att bli det, med förhoppningsvis fantasin i behåll – är passande pepprad med oväntat finurliga och avväpnande överraskningsmoment. Med knaper budget och kompetensmässigt blandad ensemble – hundratjugo personer på scen, unga, gamla, amatörer, proffs – får man vara kreativ.

Johanna Mårtenssons scenografiska hyss är förtjusande lekfulla, såsom de användbara golvluckorna, blommorna som växer upp ur små håll i scengolvet, och alla små husen i staden som försvinner i väg under gradängen när Wendy och hennes syskon flyger bort från sitt hem med Peter Pan.

Och regissören Johanna Huss har lyckats fint med en samspelt grundtrygghet där proffsen kan kräma på och amatörerna vinna på charm. Den lilla armén av skeppsrättor är bara ett exempel på hur förutsättningarna utnyttjats på bästa sätt, med musik, sång och koordinerade rörelser.

Tingeling är en tuff trehövdad (**Jessica Berg, Siri Neppelberg, Maria Selander**) punkälva med svärande och svirrande surreffekt till röst. **Linda Kulle** nyanserar Wendys förnumstighet med riv och lust. **Calle Jacobssons** Peter Pan påminner lite om en irriterade trettonånting storstadssnubbe som försöker slacka sig ur ansvar, men samtidigt tar han det som är viktigt för honom på blodigt allvar: fram med värjan! **Johan Egerkrans** gör en farlig men lite bakom kapten Krok, och när hela ensemblen i en massiv mobbningsattack på slutet mässar att han är gammal och ensam tycker jag att barnen verkar betydligt elakare än honom.

Bearbetningen visar oväntat roligt hur fylld med symbolik om vuxenblivandet, med slingrande erotiska undertoner, som Peter Pan-berättelsen är. Men visst, det är ingen skarpt utmanande kväll det här: istället för svår teaterexperimentell verksamhet – en mycket verkningsfull teaterlätthet.

Så är du sugen på folklig kulturfest för stora och små, goda grannar och långväga gäster, med hembakt i pausen, då hamnar du i väldigt gott sällskap. När jag vandrar ut ur Margaretaparken i kvällssol och häggdoft har jag svalt både en och två kanelbullar och flera jätteskoppor sång-, teater- och dansglädje.

Maina Arvas

Tipsa en vän

Läsarnas snittbetyg:

